

Eén enorme hit! ***door Peter de Rijk***

Weinig lezers zullen bij de naam Oscar Benton denken aan Nederlandse popiconen als Barry Hay of Herman Brood of aan wereldwijd bekend geworden bands als Shocking Blue of de George Baker Selection. Desalniettemin durf ik te beweren dat Bentons carrière absoluut rock 'n roll was, weet ik dat hij een halve eeuw voor blues op het podium zorgde en zelfs een evergreen op zijn naam heeft. Minstens zeven levens had Oscar Benton en ieder leven is op voortreffelijke wijze door muzikjournalist Peter Bruyn geboekstaafd. Dat dit lukte is al een prestatie op zich. Benton had zijn eigen waarheid en stond steevast borg voor grote verhalen over zijn succes en gigantische platenverkoop. Door voormalig partners en muzikanten, want Benton versleet net zoveel vrouwen als mede-bandleden, te interviewen, kwam veel boven water wat anders door mooie verhalen was verhuld gebleven.

Toch is de biografie van Benton bijzonder. De in 1949 in Haarlem Noord als George Ferdinand van Eis geboren muzikant neemt al op de middelbare school de meer bij hem passende naam Oscar Benton aan. Oorspronkelijk was hij violist, maar al snel verruilt hij die voor de gitaar en begint hij blues in de stijl van Muddy Waters te spelen en te schrijven. Zijn markante stemgeluid en zijn Oscar Benton Blues Band vallen al snel op en nog voor hij en zijn bandleden de volwassen leeftijd hebben bereikt, tekenen hun ouders voor de contracten van de albums die ze mogen opnemen.

Ondanks talrijke optredens blijft een nummer-1 notering uit. Tot 1981. Zijn cover van *Bensonhurst Blues* wordt de soundtrack van de film *In de huid van een killer* van en met Alain Delon. Even lijkt dit succes voor de grote doorbraak te zorgen, maar een volgende hit zit er helaas voor hem niet in. Benton schnabbelt veel bij, probeert diverse genres en zingt zelfs in het Nederlands. Het mag echter niet baten. Wellicht nam het drinken daarom toe, een zwakte die hem veel relaties en ook trouwe bandleden kostte. Benton scheen er niet om te malen. Onverdroten ging hij door, met een volgende vrouw, een nieuw muzikaal project, net zolang tot hij er letterlijk aan onderdoor ging.

Rond zijn vijftigste kampt hij met kwalen, heeft ongelukjes, het netvlies van zijn ogen laat los en hij krijgt zijn eerste hartaanval. Hij krabbelt op en begint weer op te treden. In 2005, valt hij van een trap, na een periode van overmatig drankgebruik, met een hersenkneuzing tot gevolg. Tijdens zijn lange revalidatie in een verzorgingstehuis bezoekt zijn gitarist en vriend Johnny Laporte hem jarenlang. Hij weet hem uiteindelijk aan het zingen te krijgen. Een album wordt opgenomen en een documentaire gemaakt. Vlak voor Benton op tournee kan gaan sterft hij.

Peter Bruyn

De zeven levens van Oscar Benton

Uitgeverij In de Knipscheer

ISBN 9789493214132

Bron: *Straatjournaal*, nr. 284, november 2021